

σρός ἰὸν ἐνελαμσρό γαγον κέρριον

ἰωάννη γογγέγη

ἐπελαμορόλαγε κύριε.

ἀφ' ὅσῳ σπόβο καλαχρέος ἀρολήσω δία ἴην
σοδειήν μοι ἀγαθῆ. ὑγείαν σου σὺς εἶδοσαι
ὅλλ καὶ ἐγὼ ὑγιένος.

ἦν ἔρε μέ με γάλονμα κακοφονησμένων
βλέσο νὰ μήν δίδελε ἴην ὀδειαν ἴθ' σου
ἴροσμα νὰ ἐλθῆ εἰς ἴθ' ὅσῳ ἴόν μας νὰ
δεορίση μερικέσ μας ὑσοθέσεις ἐδούσ
μάς εἶναι πολλὰ ἀνανακαίεις. σαρρα
καλῶ λαβόν ἴην. ἐπελαμορόλασας
νὰ ἦ σακασθῆ ἡ αἰλιστήμα νὰ ἴθ' ὅ
δοθή ἡ ὀδία καὶ θέλις μέ ὑσοχρεό
σης ἴά μένιτα. ἴην μεητέραςας ἀροσεν
νῶ ἴθ' ὅσῳ ἴθ' σοιῶ καὶ εἰς ἴην μεητέρας
σαλάσκα καὶ ἀνἴλαδ' ἐλθισας ἐκεα ἴθ' ἴην
ἴην εουκόννα ἀνδῆσας καὶ κοκόννα
ῤοσῶ ἴθ' ὅσῳ ἴθ' σοιῶ καὶ μένο σπό
θεμαί εἰς ἴθ' ὅσῳ ἴθ' σοιῶ

ἴθ' ὅσῳ ἴθ' σοιῶ

ἐκεα ἴθ' ἴην σαρρα ἴθ' ἴθ' σοιῶ

Επίτ. Αθηνών
N. 12. Μεδ.